

Αθωνική

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 105

Πολιτεία

Σηκώσε τόν σταυρό σου!

“Εί τις θέλει όπισω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν καί άράτω τόν σταυρόν αύτοϋ, καί άκολουθήτω μοι”.

(Ματθ. 16, 24)

Σηκώνω τόν σταυρό μου σημαίνει: Τά δέχομαι καί τά ύπομένω όλα άγόγγυστα. “Όσα κι άν μοϋ συμβοϋν στή ζωή μου. Δυσάρεστα, λυπηρά, πικρά, κοπιαστικά, καταθλιπτικά.

Σηκώνω τόν σταυρό μου σημαίνει: “Έχω χρέος νά σηκώνω όχι μόνο τούς σταυρούς πού μοϋ προκαλοϋν οί άλλοι ή μοϋ στέλνει ή πρόνοια τοϋ Θεοϋ, αλλά καί τούς σταυρούς πού προκαλώ ό ίδιος στόν έαυτό μου.

(Άγίου Ίννοκεντίου, Μητροπολίτου Μόσχας)

Πρίν σοϋ στείλει ό Θεός τόν σταυρό πού σηκώνεις, τόν κοίταξε μέ τά διακριτικά του μάτια, τόν εξέτασε μέ τήν πάνσοφη λογική του, τόν έλεγξε μέ τή θεία δικαιοσύνη του, τόν θέρμανε στή γεμάτη αγάπη καρδιά του, τόν ζύγισε καλά μέ τά στοργικά του χέρια, μήν τυχόν καί πέσει βαρύτερος άπ’ όσο μπορείς νά σηκώσης.

Καί άφοϋ ύπολόγισε τό θάρρος σου, τόν εύλόγησε καί τόν άπίθωσε στους ώμους σου. Μπορείς νά τόν σηκώσης! Κράτησέ τον κι άνέβαινε μέ ύπομονή άπό τόν Γολγοθά προς τήν Άνάστασι.

✘ Η πνευματική ζωή έχει μεγάλες χαρές. Πετᾶς, φεύγεις άπό τόν κόσμο, δέν λογαριάζεις τίποτα. Γίνεσαι παιδί καί κατοικεί ό Θεός στήν καρδιά σου.

✘ “Όταν κοινωνεί ό άνθρωπος, παίρνει δύναμη, φωτίζεται, βλέπει εύρεις όρίζοντες, αισθάνεται χαρά.

“Ό καθένας διαφορετικά, άνάλογα μέ τή διάθεση καί τή φλόγα τής ψυχής του.

† Γέρων Άμφιλόχιος

✘ Δέν μπορούμε νά πραγματοποιήσουμε μέσα μας τήν εικόνα τοϋ Χριστοϋ, έκτός άν είμαστε πραγματικά ένωμένοι, όπως ό Χριστός τό ζητοϋσε άπό τούς μαθητάς Του: “Αγαπάτε άλλήλους”, γιά νά γνωρίζη όλος ό κόσμος, ότι είστε τοϋ Χριστοϋ.

✘ “Ας παραμένουμε κάθε στιγμή στό φόβο τοϋ Θεοϋ. Έτσι θά κατορθώσουμε νά διακονοϋμε τόν πλησίον μας καί νά οικοδομοϋμε τή σωτηρία μας.

† Γέρων Σωφρόνιος

✘ “Όταν μάς επισκέπτεται τό Άγιο Πνεϋμα, τό καταλαβαίνουμε. Δέν άμφιβάλλουμε καθόλου. Δέν είναι όπως μιά άπό τίς συνηθισμένες συγκινήσεις μας. Είναι κάτι πού έρχεται άνωθεν καί μάς μεταμορφώνει ολόκληρους. “Όταν έρθει μέσα μας ό Χριστός, τότε ζοϋμε μόνο τό καλό, ζοϋμε τήν αγάπη γιά όλο τόν κόσμο. Τό κακό, ή άμαρτία καί τό μίσος εξαφανίζονται μόνο τους, δέν έχουν θέσι νά μείνουν.

† Γέρων Πορφύριος

✘ “Αν κάνης διάκρισι σ’ ό,τι σοϋ λέει ό Γέροντας, δέν είσαι ύποτακτικός, είσαι έλεγκτής τοϋ Γέροντος.

✘ “Όταν έχεις δάκρυα εις τήν προσευχή, ό,τι δήποτε δάκρυα, πηγαίνεις μπροστά. “Όταν σταματήσουν τά δάκρυα, πᾶς όπισω.

† Γέρων Έφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Δέν έχει κουδούνι ή άρετή νά τήν γνωρίζης μέ τό κουδούνισμα. Τό κουδούνι τής άρετής είναι ή άνοχή, ή μακροθυμία, ή ύπομονή.

† Γέρων Ίωσήφ

Τό δῶρο τῆς Παναγίας τοῦ Μεσοβουνοῦ

Τό μοναστήρι τῆς Παναγίας τοῦ Μεσοβουνοῦ ἦταν κρυμμένο, στά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, πίσω ἀπό ἕνα ψηλό βουνό, στ' ἀριστερά τοῦ δρόμου πού πάει ἀπό τόν Θεσσαλικό κάμπο στήν Ἄρτα.

Τό μονοπάτι ἦταν επικίνδυνο. Μόνο κατοίκια καί ντόπιοι χωρικοί μπορούσαν νά τό περάσουν. Ὅλοι μιλοῦσαν γιά τήν παλιά δόξα τῆς μονῆς καί γιά τήν αἴγλη τῆς. Στά μαῦρα χρόνια ὅμως τῆς σκλαβιάς ἦταν κι αὐτό βουτηγμένο στή φτώχεια.

Πανηγύριζε κάθε χρόνο στίς 8 Σεπτεμβρίου, στό Γενέσιο τῆς Θεοτόκου. Γινόταν τό πιό λαμπρό πανηγύρι τῆς περιοχῆς τῆς Ἀργιθέας. Κι εἶχαν τό ἔθιμο οἱ μοναχοί νά σφάζουν ἕνα μοσχάρι, νά τό βράζουν στά καζάνια τοῦ μαγειρείου καί μετά τήν ἐκκλησία νά τό μοιράζουν σάν εὐλογία στούς πιστούς.

Τό πανηγύρι τῆς χρονιάς εἶχε σταματήσει νά γίνεται μέ λαμπρότητα ἐδῶ καί χρόνια. Τό μοναστήρι δέν εἶχε οὔτε ἕνα σφαχτό νά προσφέρει. Κι αὐτό τό πρᾶγμα ἔθλιβε πολλούς. Τό θεωροῦσαν γρουσουζιά, καθώς καί περιφρόνηση τῆς Παναγίας.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς πού θλίβονταν ἦταν κι ἕνας γέροντας μοναχός, ἀσπρογένης, πού πλησίαζε τά ὄγδοντα.

"Κάνε, Παναγιά μου, τό θαῦμα σου!" ἰκέτευε μέρα-νύχτα τή Θεοτόκο. "Κάνε ἕνα ὅποιοδήποτε θαῦμα, γιά νά δείξης στόν λαό σου πώς βρίσκεσαι κοντά του, γιά νά μή χάσουν τήν πίστι τους σ' ἐσένα".

Ξημέρωνε ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως. Ὁ γέροντας μοναχός ἠσύχαζε στό κελλί του, ὅταν ξαφνικά ἕνα ὄραμα τόν συνετάραξε. Πρὶν σημάνει ὁ ὄρθρος, σηκώθηκε καί κίνησε γιά τόν ἡγούμενο. Χτύπησε δυνατά τήν πόρτα.

- Τί σ' ἔφερε τέτοια ὥρα ἐδῶ, εὐλογημένε;

- Γέροντά μου, εἶδα ὄραμα ζωντανό καί θεῖο. Πρὶν ἀπό λίγο φωτίστηκε τό κελλί μου ἀπό ἕνα ἄπλετο φῶς. Προτοῦ καλά-καλά συνέλθω, βλέπω ὄρθια μπροστά μου τήν Παναγία. Μέ κοίταζε αὐστηρά, ἀλλά καί μέ ἀγάπη. Φαινόταν πονεμένη, ἀλλά καί γεμάτη γαλήνη. Τήν ἀκούω τότε νά μοῦ λέη: "Νά πῆς στόν ἡγούμενο καί στούς ἀδελφούς νά γιορτάσουν φέτος πανηγυρικά τή μνήμη μου. Γιατί τό χειρότερο ἀπ' ὅσα ἔχασε τοῦτος ὁ λαός εἶναι ἡ πίστι του. Νά συνάξουν τά χωριά γιά χάρη μου, κι ἐγώ θά εἶμαι μαζί τους". Ἀμέσως κατόπιν ἐξαφανίσθηκε.

Ὁ ἡγούμενος ἄκουσε τό ὄραμα μέ προσοχή, ἀλλά καί μέ

δισταγμό. Ὑστερα ξεκίνησε γιά τήν ἐκκλησία.

Από τό κοντινό χωριό εἶχαν ἔρθει ἄρκετοί προσκυνητές. Ἀπό στόμα σέ στόμα μαθεύθηκε τό ὄραμα τοῦ μοναχοῦ καί σύντομα ἔγινε γνωστό καί στ' ἄλλα χωριά τῆς περιοχῆς. Ἡ ἀγιότητα τῆς ζωῆς του ἦταν μία ἀξιόπιστη μαρτυρία. Ἀκόμη καί ὁ Δεσπότης τόν εἶχε γιά παράδειγμα.

Μερικοί προσκυνητές πλησίασαν τόν ἡγούμενο καί τόν παρακαλοῦσαν νά ἐκτελέσῃ τή βούλησι τῆς Θεοτόκου, ἀφοῦ τήν εἶχε κάνει γνωστή μ' ἕνα τόσο ζωντανό τρόπο.

Μία ἐβδομάδα λοιπόν μετά τήν ἀπόδοσι τῆς Κοιμήσεως, στήν ἑορτή τῆς ἀποτομῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, μοναχοί καί χωρικοί ἄκουσαν ἀπό τό στόμα τοῦ ἡγουμένου τή χαρμόσυνη εἶδησι:

- Μέ τή χάρη καί τήν εὐλογία τῆς Παναγίας, τό μοναστήρι μας θά κάνει φέτος λαμπρό πανηγύρι, τέτοιο πού γιά πολλά χρόνια δέν ἔχει γίνει. Γνωρίζετε ὅμως πώς οἱ καιροί εἶναι δύσκολοι καί τό μοναστήρι φτωχό.

Γι' αὐτό δέν θά ἔχουμε αὐτή τή φορά σφαχτό. Θά συναχθοῦμε ὅμως γιά νά γιορτάσουμε.

Τό νέο φτερούγισε ἀμέσως σέ βουνά καί κάμπους, μαθεύθηκε σ' ὅλα τά γύρω χωριά. Ἐπί τέλους, θά ζοῦσαν καί πάλι τό λαμπρό πανηγύρι τῆς Παναγίας. Θά ἔσμιγαν καί πάλι κάτω ἀπό τή χάρη τῆς. Δέν μπορούσε παρά νά ἦταν γιά καλό. Ἴσως ξημέρωνε ὁ Θεός καλύτερες ἡμέρες γιά τό γένος καί γιά ὅλους.

Από τήν παραμονή κιόλας τῆς γιορτῆς, ὅλο τό πλάτωμα δεξιά στή μονή ἄρχισε νά γεμίζει κόσμος. Ὁμάδες-ὀμάδες κατέφθναν οἱ προσκυνητές ἀπό τά γύρω χωριά, μέσ' ἀπό τίς ἀπόκρημνες πλαγιές καί τά δάση. Ἦρθαν κι ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῶν χωριῶν κι ἔγινε μία λειτουργία μεγαλοπρεπῆς.

Ὁ κόσμος εἶχε ξεχυθεῖ στίς πλαγιές, γιατί δέν χωροῦσε στόν μικρό ναό. Ἡ ἀκολουθία θ' ἀργοῦσε πολύ. Στό τέλος θά ἔβγαιναν λαμπροφορεμένοι ἑννέα ἱερεῖς μέ τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας γιά τήν ἀρτοκλασία.

Ξαφνικά, ἐνῶ ὅλοι κάθονταν καί περίμεναν, ἀκοῦνε ἀπό τήν πλαγιά τοῦ δασωμένου λόφου μία ταραχή. Γυρίζουν τότε καί βλέπουν ἕνα ἐλάφι νά πλησιάζη θαρρετά μέ βῆμα γοργό. Σάν νά τ' ὀδηγοῦσε ἀόρατο χέρι, πέρασε μέσα ἀπό τόν κόσμο καί δρασκέλισε τή μεγάλη αὐλόπορτα. Ὑστερα, σάν νά ἦταν ζωντανό τῆς μονῆς πού γνώριζε τά κατατόπια,

Κάθε χρονιά, ἀνήμερα τῆς Παναγίας, στίς 8 Σεπτεμβρίου, ἕνα ἐλάφι ἐρχόταν μπροστά στήν πύλη τῆς μονῆς. Πάντα στήν ἡμέρα του, στήν ὥρα του, στόν τόπο του, στή χάρη Της.

προχώρησε κατευθείαν γιά τό μαγειρείο. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, στάθηκε.

Ο καλόγερος πού βρισκόταν ἐκεῖ καί διακονοῦσε τούς προσκυνητές δέν ἤξερε τί νά κάνη. Πρῶτα-πρῶτα τοῦ ἔδωσε νερό. Τό ἐλάφι ἤπια μέ τήν ψυχή του. Ἄφου ξεδίψασε, ξάπλωσε σέ μία γωνιά καί τέντωσε τόν λαιμό του μέ τέτοιο τρόπο, σάν νά προσφερόταν μόνο του γιά μία θυσία.

- Δῶρο τῆς Παναγίας! εἶπαν οἱ γεροντώτεροι. Τό εἶχε ἄλλωστε μηνύσει μέ τόν γέροντα μοναχό.

Εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ὁ ἠγούμενος καί συμφώνησε πώς ἔπρεπε νά σφάξουν τό ἐλάφι καί νά τό μοιράσουν στόν κόσμο σάν εὐλογία τῆς Παναγίας.

Ἐκείνη τή χρονιά ὅλοι οἱ προσκυνητές πήραν τό μεσημέρι τή μερίδα τους. Ἐζήσαν ἓνα ὀλοφάνερο θαῦμα. Τό εἶδαν ἑκατοντάδες μάτια. Τ' ὁμολόγησαν ἑκατοντάδες στόματα. Τό νέο, σάν κεραυνός, ἠλέκτρισε τά χωριά τῶν Ἀγραφῶν.

Ἀπό τότε, κάθε χρονιά ἀνήμερα τῆς Παναγίας, στίς 8 Σεπτεμβρίου, ἐρχόταν πάντα ἓνα ἐλάφι μπροστά στήν πύλη τῆς μονῆς. Κανείς δέν τό ἔβλεπε ἀπό πρὶν νά τριγυρνᾷ στά βουνά. Ἐκεῖνο ὅμως πάντα ἐρχόταν στήν ὥρα του, στόν τόπο του, στή χάρη Της. Δροσιζόταν, ξεκουραζόταν καί ὕστερα ξάπλωνε καί πρόσφερε τόν λαιμό του στό μαχαίρι.

Υστερα ἀπό χρόνια οἱ Τοῦρκοι ἔφυγαν ἀπό τή χώρα. Πέθαναν κι οἱ μοναχοί πού πρωτοαντίκρυσαν τό θαῦμα. Ἄλλοι πήραν τή θέση τους. Τό θαῦμα ὡστόσο συνεχιζόταν.

Κάποια χρονιά, στό πανηγύρι, τό ἐλάφι δέν ἔλεγε νά φανεῖ. Τελείωσε ὁ ὄρθρος, μπήκαν στή λειτουργία κι ὁ κόσμος ἄρχισε ν' ἀνησυχεῖ.

“Οἱ ἁμαρτίες μας φταῖνε”, ἔλεγαν οἱ προσκυνητές. “Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν πάλι νά ξεστρατίζουν, νά χάνουν τήν πίστι τους”, συμπλήρωναν ἄλλοι.

Μόλις ὅμως ἄρχισε τό Χερουβικό, τό ἐλάφι παρουσιάσθηκε. Τό πλήθος ἀνακουφίσθηκε. Ὁ καλόγερος, πού περίμενε μέ τό μαχαίρι στό χέρι, ἀνέπνευσε. Τό ἐλάφι, σά νά τά εἶχε χαμένα, κοίταξε γύρω του φοβισμένα, κι ὕστερα τράβηξε γιά τό μοναστήρι. Ἐφθασε στήν πύλη ἰδρωμένο καί λαχνασμένο. Ὁ καλόγερος καί οἱ μάγειροι τό ἄρπαξαν καί τό ἔσφαξαν. Μόλις πού θά πρόφταναν νά τό ἐτοιμάσουν γιά τό μεσημέρι.

- Τό ἐλάφι δέν θά ξανάρθη, εἶπε ἓνας ἐκατόχρονος τσοπάνος. Φανήκαμε σκληρόκαρδοι. Δέν τ' ἀφήσαμε νά ξεκουραστή καί νά ξεδιψάση. Τό ὠδηγήσαμε ἀμέσως στή σφαγή.

Κανείς δέν πρόσεξε τά λόγια τοῦ γέροντα. Ὅταν ὅμως τήν ἄλλη χρονιά τό ἐλάφι δέν φάνηκε καθόλου, τότε κατάλαβαν πώς ἔφταιξαν. Ἀπό τότε τό ἐλάφι δέν ξαναφάνηκε.

Πέρασαν χρόνια. Ἡ μονή καταστράφηκε καί οἱ μοναχοί ξεκληρίσθηκαν. Σήμερα δέν ἀπομένει τίποτε ἀπό τό παλιό μεγαλόπρεπο μοναστήρι, παρά μόνο ὁ μικρός ναός καί ἡ ἐρειπωμένη κουζίνα.

Κι ὅμως, κάθε χρονιά, στίς 8 Σεπτεμβρίου, οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν τῆς Ἀργιθέας, συνάζονται ἐκεῖ καί πανηγυρίζουν τή χάρι Της. Καί περιμένουν νά ξαναφανῇ τό ἐλάφι ὅπως τά παλιά χρόνια - θαῦμα τῆς Παναγίας τοῦ Μεσοβουνιοῦ στό σκλαβωμένο γένος.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

“Οσο πιά πολύ πλησιάζει τόν Θεόν ὁ ἄνθρωπος, τόσο πιά ἐλεινὸ νοιώθει τόν ἑαυτό του”, ἔλεγε ὁ Ἀββᾶς Ματόης. “Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, ὅταν ἀξιώθηκε νά ἰδῇ τόν Κύριο τῆς δόξης, ὠνόμασε τόν ἑαυτό του ταλαίπωρο καί ἀκάθαρτο”.

Ἄλλη φορά πάλι ἔλεγε στούς ἀδελφούς:

- Ὅταν ἤμουν πιά νέος περνοῦσε πότε-πότε ἀπό τό μυαλό μου ἡ σκέψι πώς ἔκανα κάτι τό ἀξιόλογο. Τώρα πού γέρασα, βλέπω πώς δέν ἔχω κάνει τίποτε πού ν' ἀξίζει.

“Πώς κατῶρθωσαν μερικοί ἀπό τούς παλαιούς Πατέρας νά ξεπεράσουν κι αὐτή ἀκόμη τή θεία ἐντολή, Ἀββᾶ;” ρώτησε κάποιος ἀδελφός. “Ἀκοῦμε αἴφνης πώς ἀγαποῦσαν τούς ἐχθρούς τους περισσότερο ἀπό τόν ἑαυτό τους”.

- Ἀλλοίμονο σέ μένα τό δυστυχή! εἶπε τότε ἀναστενάζοντας ὁ Ἀββᾶς Ματόης. Οὔτε ἐκείνους πού μέ ἀγαποῦν δέν ἀγαπῶ σάν τόν ἑαυτό μου.

Κάποτε πήγε νά τόν ἰδῇ ὁ Ἀββᾶς Ἰάκωβος καί τοῦ εἶπε πώς σκόπευε νά ἐπισκεφθῇ τόν Ἀββᾶ Ἰωάννη στήν ἔρημο.

- Χαρέτησέ μου τον, τοῦ παρήγγειλε ὁ Γέροντας. Σάν ἔφθασε στόν Ἀββᾶ Ἰωάννη, ὁ Ἀββᾶς Ἰάκωβος τοῦ ἔδωσε τούς χαιρετισμούς τοῦ Ἀββᾶ Ματόη.

- Ὁ Ματόης, εἶπε ἐκεῖνος εὐχαριστημένος, εἶναι πραγματικά ἄδολος Ἰσραηλίτης.

Ἦστερα ἀπό ἄρκετό καιρό ξαναπέρασε ἀπό τόν Ἀββᾶ Ματόη ὁ Ἀββᾶς Ἰάκωβος καί τοῦ εἶπε τά λόγια πού εἶχε πει γι' αὐτόν ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης.

- Δέν μοῦ ἀξίζει τέτοιος ἔπαινος, ἀποκρίθηκε ταπεινά ἐκεῖνος. Ἀλλά μάθε τοῦτο ἀδελφέ: Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τιμᾷ τόν πλησίον του πιά πολύ ἀπό τόν ἑαυτό του, ἔχει φτάσει σέ μεγάλα μέτρα ἀρετῆς.

Κάποια ἄλλη φορά, συμβουλευόντας ἓναν ἀδελφό, εἶπε:

- Δύο πράγματα ζήτησε ἀπό τόν Θεό, τέκνον μου, μέ θερμή προσευχή: νά σοῦ χαρίσῃ τό σωτήριο πένθος γιά νά θυμᾶσαι διαρκῶς τίς ἁμαρτίες σου καί νά βάλῃ ταπεινώσει στήν καρδιά σου, νά νοιώθῃς τόν ἑαυτό σου χειρότερο ἀπ' ὅλους τούς ἀνθρώπους καί νά μὴν κατακρίνης ποτέ ἄλλον. Ἀπόφευγε τήν καταραμένη παρρησία καί περιορίζε ὅσο μπορείς τή γλῶσσα σου”.

Αθωνικά

Ο αναχωρητής του "Αθωνα

Ενας εύλαβης νέος από την Αθήνα, από πλούσια οικογένεια, είχε χάσει την μητέρα του από βαρεία ασθένεια και όλως ξαφνικά πέθανε και ο πατέρας του μετά από λίγο διάστημα. Ο θάνατος των γονέων του τον συγκλόνισε πολύ, και αυτό έγινε αιτία να φιλοσοφήσει την ματαιότητα του κόσμου τούτου. Μοίρασε λοιπόν όλη του την περιουσία στους φτωχούς, άφησε τό μεγάλο του έμπορικό κατάστημα στους υπαλλήλους του και πήγε στο Άγιον Όρος.

Περνώντας από τη Νέα Σκήτη, γνώρισε τον Παπα-Νεόφυτο, που έμενε στην Καλύβη του Αγίου Δημητρίου, όπου φιλοξενήθηκε και εξομολογήθηκε. Ο Παπα-Νεόφυτος του διηγήθηκε πολλά για τους Άσκητάς, και άναψε πολύ ο θεϊος του πόθος, όταν άκουσε για τους Αναχωρητάς στην κορυφή του Αθωνα. Ζήτησε μετά εύλογία από τον Παπα-Νεόφυτο να τον δεχθή στη Συνοδεία του, να καρρή Μοναχός, και μετά να του δώσει εύλογία να άσκητέψη ψηλά στον Αθωνα.

Ο Παπα-Νεόφυτος, επειδή τον είδε πολύ ταπεινό και εύλαβη, τον δέχθηκε, άλ-

λά τον κράτησε με τά λαϊκά και τον προετοίμαζε πνευματικά, άθόρυβα, πέντε χρόνια, χωρίς να γνωρίζουν οι άλλοι τον ιερό σκοπό του νέου, ο οποίος απέφευγε ακόμη και τις συναντήσεις με τους Πατέρας της Σκήτης. Άφου λοιπόν εκπαιδεύθηκε πνευματικά πέντε χρόνια, τον έκανε Μοναχό ο Γέροντας, τον ώνόμασε Σεραφείμ και του έδωσε την εύχή του να άσκητέψη ψηλά στον Αθωνα.

Μετά από τρία χρόνια ήρθε μία φορά, όπως διηγείτο ο Παπα-Διονύσιος, ο παράδελφός του, και τους διηγόταν τους πειρασμούς που συνήντησε στις αρχές, πώς τον άπειλούσαν οι δαίμονες συνέ-

χεια. Μία νύχτα μάλιστα του πέταξαν μία λαμαρίνα, που είχε μπροστά από τη σπηλιά του, για να έμποδίξη τον άέρα και τη βροχή. Ο πατήρ Σεραφείμ δέν ταραχθηκε, αλλά χαμογελώντας είπε στους δαίμονες:

- Θεός συγχωρέσοι! Καλά κάνετε, γιατί έγώ είχα άσχημύνει την σπηλιά με τη λαμαρίνα που έβαλα.

Είχε έμφανισθή άλλη μία φορά μετά από πέντε χρόνια ο Πατήρ Σεραφείμ και ο Παπα-Νεόφυτος του είχε δώσει ένα Άρτοφόριο και έφυγε πάλι για την κορυφή του Αθωνα και δέν ξαναφάνηκε. ✠

Και ο γάτος σεβόταν την Κυριακή

Κάποτε είχε πάει ένας ψαράς στον εύλαβέστατο Παπα-Μηνά, της Σκήτης της Αγίας Άννης, φρέσκα ψάρια για την Πανήγυρι του. Ο Γέροντας παραξενεύτηκε, πότε τά έπιασε, γιατί ήταν Κυριακή, και ρώτησε σχετικά τον ψαρά.

- Σήμερα τό πρωί τά έπιασα, άπάντησε εκείνος. Είναι φρέσκα-φρέσκα!

- Παιδί μου, του είπε ο Παπα-Μηνάς, δέν μπορώ να τ' άγοράσω, είναι άφωρισμένα, γιατί τά έπιασες την Κυριακή.

Ο ψαράς δέν μποροϋσε να τό καταλάβη αυτό και ο Γέροντας συνέχισε:

- Θέλεις να βεβαιωθής γι' αυτό; Δώσε ένα ψάρι στον γάτο και θά δής, ότι δέν θά το φάη.

Πράγματι ο γάτος δέν έφαγε τό ψάρι. Έδειξε άποστροφή. Αυτό φυσικά συγκλόνισε τον ψαρά και στο έξης σεβόταν τις Κυριακές και τις μεγάλες εορτές.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδσεας 4 939

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με